

Kázání Odry, 4.6.2006

Svatodušní neděle

Introit: Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů. (Za 4,6)

Píseň: 366 (Zavítej k nám Duchu svatý)

Čtení: Sk 2, 1-18 a 37- 41

Píseň: 370 (Jak čerstvých vod jelen žádá)

Text kázání: Ř 8, 8-17

Bratři a sestry,

událost onoho letničního jeruzalémského rána je počátkem nového věku Božího lidu. Zde se naplňují mnohá starozákonní proroctví, např.: „*Vyleji svého Ducha na každé tělo.*“ (Jóel 3, 1) nebo: „*A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenná a dám vám srdce z masa.*“ (Ezechiel 36, 26). V tento den se děje přesně to, co zaslíbil Pán Ježíš Kristus svým učedníkům: „*Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a až na sám konec země.*“ A tento den je vlastně také počátkem vzniku Kristovy církve. Pod vlivem Petrova prvního kázání je Duchem svatým zasaženo v srdci na tři tisíce lidí, kteří se seběhnou k té podivné události. Ti se obrátí ke Kristu, činí pokání a přidají se k hrstce učedníků. Vzniká církev. Jak sami vidíme, církev je živa z moci Ducha svatého. Bez Ducha svatého církev chřadne a umírá. Bez Ducha svatého může existovat pouze na papíře, na ceduli kostela, ale to je vše. K takové církvi nás však Pán nevolá. On nás volá k životu s ním, touží být uprostřed nás – právě skrze Ducha svatého. A to i dnes. A myslím, že se chce i dnes mezi námi procházet. Od doby Letnic Petrova výzva a zaslíbení „*obratte se a každý z vás ať přijme křest na odpuštění hříchů, a dostanete dar Ducha svatého*“ platí každému člověku. Ano, každý, kdo se obrátí ke Kristu, dostane dar Ducha svatého. A z jeho moci má být živena naše víra. Ve starozákonní době tomu tak nebylo. Tehdy byli takto obdarováni pouze určití lidé: vůdcové lidu, proroci, soudci a snad někteří kněží. Nyní však každý uvěřivší v Krista jako Pána a Spasitele dostává dar Ducha svatého. Tak i my.

Co to pro nás znamená? Pro náš život velmi mnoho. Můžeme být s Bohem celého vesmíru, celého stvoření v nejtěsnějším kontaktu. Nemusíme se cítit sami a ztraceni. Naopak – můžeme přijímat dostatek Boží lásky do svého života. V obecnství s ním můžeme zakoušet Boží přítomnost, svatost, dobrotu, ospravedlnění a milosrdenství přímo ve svém nitru. On nám dodává klidu a pokoje. Vždyť Boží Duch nám dosvědčuje, že jsme Boží děti. Že patříme Bohu, do Jeho rodiny. A tuto skutečnost můžeme prožívat v takové intenzitě a jistotě jako třeba skutečnost, že jsme Češi nebo že jsme členy svých rodin. On nás také uklidňuje a utěšuje tak, jak praví Ježíš: „*Dám vám jiného Utěšitele.*“ On nás potěšuje v těžkých chvílích, že se nemusíme ničeho bát, ba ani smrti. Duch svatý nám dává pravý a krásný život, ujištění, že „*jestliže v nás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i naše smrtelná těla Duchem, který v nás přebývá.*“ Tak veliké ujištění můžeme prožívat. Můžeme zakoušet spasení. Úžasný zdroj pokoje, který mnoho lidí hledá, ale nenalézá.

Duch Boží totiž také ukazuje na lidský hřích, usvědčuje z hříchu. A to může být každému člověku nepříjemné, podívat se pravdě do očí. On i nám přece někdy ukazuje, že jsme sešli z Božích cest, ovšem nabízí nám řešení, nabízí nám návrat k Bohu. Ukazuje na Krista a vede nás k němu a ke konkrétnímu pokání. Vede nás ke konkrétnímu řešení našich problémových situací. A jak poznáváme, že něco není v pořádku? Jakoby najednou Duch Boží nešel s námi, jakoby naše smíření v Kristu najednou dostalo trhlinu, jakoby nám v té chvíli byl Duch Boží odňat. To je pro nás v té chvíli připomínkou, že Duch Boží není naším trvalým vlastnictvím, abychom s ním mohli manipulovat, jak nás napadne. On s námi nejde do hříšného stavu, na svévolnou cestu. On je svatý. Dává nám svobodu, ale jestliže se rozhodneme jej obejít, pak s námi nepokračuje. I to se jistě mnohokrát v našem životě stalo. Kolikrát jsme se pro své hříchy cítili odvrženi od Boží tváře? Hřích nás skutečně od Boží tváře odděluje, můžeme si za to ale sami. Podobně jako žalmista, který volá: „*Stvoř mi, Bože,*

čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! Dej, ať se zase veselím z tvé spásy.“ Nejdříve však volá „*zbav mě hříchu, očist' mě.*“ A stojí mu to za to. Stojí mu to za to, protože on už poznal to nádherné smíření s Bohem, tu jistotu spasení, ten úžasný Boží pokoj. A chce to zpátky. Je si vědom, že kvůli svému provinění ztratil život v Boží blízkosti. Cítí se ovinut provazy smrti, prožívá strach a nejistotu, najednou vnímá, že už není Božím vlastnictvím, vnímá své zatracení. Jak je najednou hrozné žít bez Boha. „*Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho*“. To je jasné slovo. A žalmista to potvrzuje. Chce opět náležet Bohu. Chce být opět Jeho. Chce mít opět v životě Boží moc skrze Ducha svatého. Kolikrát jsme to už zažili my sami? Kolikrát jsme již Boha prosili, aby nám navrátil svého Ducha? Máš ve svém životě jistotu, že patříš Jemu? Anebo se spíše v nejistotě cítíš zatracen? Je to zápas víry. Jestli v takových modlitbách zápasíme, potom budeme nést ovoce Ducha svatého. Ducha Božího přijímáme skrze pokání, jak vyzývá Petr, a skrze modlitby. Nejinak je tomu právě u těch prvních učedníků. Jsou „*shromáždění*“ v modlitbách *na jednom místě*“, jak jim Pán přikázal. I my se máme modlit a přicházet do shromáždění Božího lidu. To je výzva Božího slova! Ten, kdo se nemodlí, může totiž stěžít zakoušet moc z výsosti ve svém životě. Modlitba je svěží vánek našemu duchu. V modlitbě je naše vítězství. Tak pojďme do svých pokojů, udělejme si na Něj čas, modleme se a očekávejme na moc z výsosti. Bůh chce být s námi, chce se s námi radovat. Jestliže nebudeme ve svém životě upřednostňovat světské radosti, ale dáme svůj volný čas a prostor jemu, budeme cítit jeho lásku a jeho moc. Duch svatý ale není žádná kosmická síla či energie, kterou si můžeme přivlastnit. Duch svatý je osoba, je to týž Duch, který je v Kristu, je to Duch našeho Otce v nebesích. V něm můžeme volat „*Abba, Otče!*“ On je osobou velice citlivou, rmoutí ho, když podléháme hříchu, ale je trpělivý a milující. Mocí Ducha lze umrtvovat hříšné počínání, v jeho moci lze nad hříchem vítězit. V něm máme sílu v pokušení obstát. Učme se mu naslouchat, učme se užívat jeho moci ve svých životech.

Někdo ale řekne, že s žádným pokušením problém nemá. Přesto se ale někdy cítí, jakoby Duch Boží od něj odstoupil. Duch Boží skutečně není naším vlastnictvím a nejde s námi všude, respektive jde před námi. Spíše by se člověk měl ptát jeho: „Kam mne, Pane, chceš poslat, kam mám s tebou jít, kde a jak mám stát, co pro tebe dělat?“ Děťmi Božími jsou ti, kdo se nechají Božím Duchem taky vést. Jistě nás vede do společného shromáždění a jde tam před námi, vede nás k modlitbám, ke chválám, ke službě a také ke svědectví druhým lidem. Nemáme tu moc pro sebe. Když si myslíme, že ano, pak se Duch vytrácí z našich životů. Nejedná však s námi nijak rychle a zmateně, ale připravuje nás pomalu na věci, které s námi zamýšlí. V jaké službě máme stát? Kde je naše místo? Měli bychom uposlechnout tichý hlas Ducha svatého a nezhášet ho. Ztišit se před ním. Je to tak jednoduché. Jen my z toho někdy děláme složitou vědu. Když nám chybí ona lehkost, když je to křečovitě, nervózně, ukřičené. V tom Duch Boží nevěje. Když jsem začal psát začátkem týdne kázání na dnešní neděli, měl jsme ho napsané vcelku rychle. Když jsem si ho ale druhý den četl znovu, chyběl v něm život. Nesporné to znamení, že „*litera zabíjí, ale Duch dává život*“. A tak jsem začal znovu. Vlastně nezačal. Chtěl jsem se jím nechat vést, chtěl jsem víc poznat, jaký je. Pouze jsem zažíval jeho pokoj a měl jsem k němu v modlitbách mnoho otázek. A teprve to, co mi on sám položil na mysl, jsem se vám dnes pokusil předat. Buďme citlivější na jeho vedení, přináší to život. Možná jsi sám od něj přijal na modlitbách nějakou vizi, přišly ti na mysl zajímavé věci. Nezhášej to, mluv o tom s Bohem. Ale nejednej z vlastních sil. A neurychluj to, co ti Bůh chce dát, až dozraje čas. On má moc tě vystrojít i do věcí, kterým sám nevěříš. Prostí učedníci také najednou mluvili cizími jazyky, které se nikdy neučili. Bůh má moc skrze tebe, jako tehdy skrze učedníky, měnit svět. Má moc přivést skrze tebe do církve nové vanutí. Nech se jím vést, dá ti vše v pravý čas.

Bratři a sestry, jsem přesvědčen, že Duch Boží chce být do našich srdcí vylit daleko mocnějším způsobem. Čeká na chvíli, kdy řekneme: „Přijď Duchu svatý a proměň celý náš život. Probud' ty naše kosti suché a změň naše tvrdá, kamenná srdce v srdce masitá a citlivá.“ A nezůstane-li jen u těch slov, uděláme-li si ve svých životech skutečně na něj čas a ta srdce

otevřeme, potom na našich životech on sám oslaví našeho drahého Pána Ježíše Krista daleko více než doposud. Amen.

Píseň: 675 (Přijď již, přijď, Duchu Stvořiteli)

Slovo poslání: Ga 5, 16-25

Požehnání: A přijměte Ducha svatého, praví Pán Ježíš. Pokoj vám. Amen.

Píseň: 433 (Otče náš, milý Pane)